

УДК 341.64:341.23](100)  
DOI 10.30970/vir.2019.46.0.10371

## ФОРМИ СПІВРОБІТНИЦТВА МІЖ МІЖНАРОДНИМ КРИМІНАЛЬНИМ СУДОМ ТА ДЕРЖАВАМИ

Софія Присяжнюк

*Львівський національний університет імені Івана Франка,  
вул. Університетська, 1, м. Львів, Україна, 79000,  
e-mail: prysiazhniuk\_sofia@meta.ua*

Метою статті є визначення форм можливого співробітництва Міжнародного кримінального суду з державами-учасницями та розробка концепції права на захист у міжнародних кримінальних судах, поглиблення наукових знань щодо правової природи, нормативного змісту та особливостей його гарантування у практиці діяльності міжнародних кримінальних судів.

Серед загальних методів дослідження використано формально-логічний та системно-структурний методи. Формально-логічний метод використано для визначення «принцип рівності сторін» і для подальшого його застосування; системно-структурний метод – для розгляду права як комплексного права з виділенням його окремих елементів і встановлення взаємозв'язків між ними.

Визначено форми можливого співробітництва; проаналізовано інструменти, методи їхнього здійснення; розкрито теоретичні та практичні особливості видачі та арешту між Міжнародним кримінальним судом та державами; з'ясовано порядок надання допомоги у проведенні розслідування; визначено співробітництво у пенітенціарній сфері.

Під час здійснення функцій Міжнародного кримінального суду та реалізації його повноважень, а саме – на стадії виконання вироку про позбавлення волі, між Міжнародним кримінальним судом та державою, яка надала згоду прийняти засуджену особу, виникають міжнародно-правові відносини з метою вирішення пенітенціарних завдань, які, своєю чергою, і є міжнародним співробітництвом в пенітенціарній сфері.

**Ключові слова:** Міжнародний кримінальний суд; Римський статут; держави-учасниці; екстрадиція; пенітенціарні заходи.

**Актуальність проблеми.** Створення та організація діяльності Міжнародного кримінального суду (МКС) обумовлюється необхідністю здійснення юрисдикції відносно осіб, відповідальних за найсерйозніші злочини, що викликають стурбованість міжнародного співтовариства, зокрема, злочини геноциду, злочини проти людяності, військові злочини та злочини агресії.

Організація діяльності МКС здійснюється відповідно до Статуту, який детально регламентує принципи та етапи здійснення міжнародного кримінального правосуддя, однак його ефективне функціонування значною мірою залежить від співробітництва з державами – як учасницями, так і не учасницями Римського статуту. Міжнародне співробітництво – це міжнародно-правові відносини, які виникають між суб'єктами міжнародного права для вирішення певних завдань у відповідних формах. Питання форм співробітництва МКС з державами є актуальним та знаходить свій аналіз у цій роботі.

**Аналіз використаних джерел.** Дослідження питань, пов'язаних із Міжнародним кримінальним судом, розкрито у працях багатьох вітчизняних учених. Висвітленням зазначеної тематики займалися М. В. Буроменський, В. Г. Буткевич, В. В. Гутник, Н. В. Дьоміна, І. О. Колотуха, А. А. Масвська, Т. Ю. Меренков, В. П. Пилипенко, О. В. Сенаторова, Т. Л. Сироїд, Ю. О. Толстенко, а також зарубіжні вчені Г. Мартініко (G. Martinico), А. Мовбрей (A. Mowbray), Д. Мундіс (D. Mundis), Дж. Прітчард (R. J. Pritchard), Ф. Сендс (P. Sands) та ін.

**Метою публікації** є визначення напрямів та форм співробітництва Міжнародного кримінального суду з державами щодо здійснення міжнародного кримінального правосуддя.

**Викладення основного матеріалу.** *Передача осіб та їхній арешт.* Дві форми співробітництва – передача осіб до МКС та їхній арешт – є найважливішими для повноцінного проведення розслідування у межах МКС. Від виконання державами клопотань МКС про передачу чи арешт осіб, щодо яких ведуть розслідування, залежить ефективність попереднього провадження.

Згідно зі ст. 89 Римського статуту (РС) Суд має право звернутись із проханням про передачу особи, щодо якої Прокурор проводить розслідування [9]. Це прохання може бути звернене до будь-якої держави, на чій території перебуває чи потенційно може перебувати розшукувана особа. Якщо таке прохання звернене до держави-учасниці РС, вона зобов'язана виконати його згідно зі Статутом та процедурою, що передбачена її національним законодавством. Порядок передачі з державами, які не є учасницями РС регулюють окремими договорами.

Необхідною передумовою для передачі Статут визначає винесення Палатою попереднього провадження ордера на арешт такої особи відповідно до ст. 58 Статуту. Тобто РС передбачає передачу виключно заарештованої особи.

Клопотання про арешт надсилають разом із письмовим проханням про передачу і супровідними документами, що містять інформацію про розшукувану особу та про її ймовірне місцезнаходження. До цих прохань обов'язково додають копію ордера на арешт та інші документи, необхідні для виконання такої процедури згідно з національним законодавством.

Саму передачу можуть здійснювати будь-яким способом. За умови транзиту арештованої особи через територію іншої держави Статут зобов'язує МКС звернутись із окремим проханням до такої держави з метою врегулювання всіх небажаних неузгодженостей [5].

У тих випадках, коли особа, яку розшукують, звертається з протестом в національний суд на основі принципу *non bis in idem*, запитувана держава негайно проводить консультації з МКС для визначення того, чи існує відповідна постанова про прийнятність. Якщо справу визнано прийнятною, то запитувана держава розпочинає до виконання прохання. Якщо постанову про прийнятність ще не прийнято, то запитувана держава може відкласти виконання прохання щодо надання відповідної особи у розпорядження до прийняття МКС рішення щодо прийнятності [9].

Коли держава-учасниця, що отримала від МКС прохання про передачу особи, отримує таке ж прохання про видачу від іншої держави, вона відразу ж зобов'язана повідомити про таку обставину МКС. Якщо останній прийняв справу до свого провадження і проводить розслідування, то, навіть коли держава, що звернулася із проханням про екстрадицію, є учасницею Римського договору, перевагу віддають проханню МКС. Аналогічно вирішують питання і тоді, коли держава, яка звернулася із запитом про видачу, не є державою-учасником Римського договору [9].

У тих випадках, коли держави пов'язані між собою певними зобов'язаннями, що стосуються допомоги у кримінальних справах та, зокрема, видачі осіб, Статут надає державі, до якої надійшли відповідні вимоги, право вибору.

Враховуючи диспозитивність вибору між передачею та видачею, держава повинна зважати на певні фактори у момент прийняття кінцевого рішення. До таких факторів належать: черговість отримання прохань, інтереси держави, що виявила бажання отримати підозрювану особу, громадянство особи, стосовно якої виник конфлікт інтересів; інші обставини. Можливість вибору залишається за державою й у випадку, якщо вона пов'язана міжнародним договором з іншою державою, що висловила прохання видати особу за діяння, стосовно яких МКС не наділений юрисдикцією. Статут передусім застерігає у такому випадку враховувати характер та тяжкість вчиненого діяння [5].

Головним і найважливішим елементом співробітництва все ж є процес передачі до МКС осіб, підозрюваних у скоєнні міжнародних злочинів. Як зазначено у ст. 102 РС «передача» – це доставка особи державою до Суду [9]. Нині стосовно цієї дефініції існує певна дискусія. Суть у тому, що певні держави воліють не розрізняти терміни «передача» та «видача», свідомо їх ототожнюючи та посилаючись на те, що за їхніх внутрішнім законодавством видача власних громадян заборонена.

Передача особи (в англійській версії Статуту – «surrender»), як вид співробітництва, не має на меті встановлення абсолютної юрисдикції над особою, як це властиво екстрадиції, що стосується видачі. МКС – не державна структура, він не наділений суверенітетом, який міг би застосувати, як це властиво державним утворенням. Навпаки, при екстрадиції злочинця держава, що його видає, втрачає з ним будь-який взаємозв'язок, відновлення якого можливе лише після відбуття покарання такою особою у тій державі, яка вимагає його видачі. Отож, держава, яка отримує злочинця, встановлює над ним

свій суверенітет, що може виражатися як при засудженні такої особи (якщо це необхідно), так і при застосуванні до неї пенітенціарних заходів [8, с. 9].

Відмінність «передачі» від «видачі» можна простежити і при відбуванні покарання. Зокрема, за видачі особа відбуває покарання за законодавством держави, яка її прийняла. Проте положення Статуту передбачають скерування особи до пенітенціарних закладів будь-якої держави з урахуванням багатьох важливих моментів, що переважно стосуються прав засудженого.

Європейська конвенція про видачу правопорушників називає екстрадицією «взаємну видачу усіх осіб, притягнених до відповідальності за здійснення злочину або розшукуваних для виконання вироку чи відповідних заходів, а також засуджених відповідними органами держави-позивача» [3].

Стаття 102 Статуту МКС вказує, що «видача» (екстрадиція) – це доставка особи однією державою до іншої відповідно до положень міжнародного договору чи національного законодавства. Тут існує доволі серйозне застереження щодо понять «передачі» та «видачі»: їх можуть застосовувати у такому контексті лише для цілей зазначеного Статуту.

«Видачу» чи екстрадицію (в англійському варіанті Статуту – «extradition») здійснюють лише на підставі міжнародного договору чи національного законодавства. Тобто екстрадиція не може здійснюватись на підставі Статуту МКС, оскільки сам Статут, який є міжнародним договором, такої процедури не передбачає. У такому випадку для видачі взагалі відсутнє правове поле.

Крім того, видачу здійснюють лише щодо злочинців, які скоїли певні злочини та намагаються уникнути відповідальності чи покарання.

Отже, увагу потрібно акцентувати на правових наслідках, що породжують ці поняття, а не на тотожності їхнього перекладу з англійської мови.

*Проведення окремих слідчих дій та правова допомога.* До форм співробітництва, окрім передачі та арешту, належить допомога у виконанні доручень державами через проведення передбачених їхнім кримінально-процесуальним законодавством окремих слідчих дій.

Статут не обмежує видів співробітництва, розширюючи їх будь-якими діями, що дозволено внутрішнім законодавством держави-учасниці.

Держави-учасниці відповідно до положень Статуту і згідно з процедурами, передбаченими їхнім національним законодавством, виконують прохання Суду про надання допомоги у зв'язку зі здійсненням розслідувань або кримінального переслідування шляхом: 1) ідентифікації та встановлення місця знаходження осіб чи предметів; 2) отримання доказів, включаючи свідчення під присягою, і збір доказів, включаючи думки експертів або висновку експертизи, необхідні Суду; 3) допиту будь-якої особи, що знаходиться під слідством або піддається судовому переслідуванню; 4) вручення документів, включаючи судові документи; 5) сприяння добровільній явці осіб як свідків або експертів у Суд; 6) тимчасової передачі осіб, як це передбачено в пункті 7; 7) проведення огляду місць або об'єктів, включаючи ексгумацію та огляд поховань; 8) проведення обшуків і накладення арешту; 9) надання протоколів і документів, включаючи офіційні протоколи і документи; 10) захисту потерпілих і свідків та збереження

доказів; 11) виявлення, відстеження і заморожування або арешту виручених коштів, майна та доходів, а також знарядь злочинів з метою подальшої конфіскації без шкоди для прав bona fide третіх сторін; 12) надання будь-яких інших видів допомоги, не заборонених у законодавстві запитуваної Сторони, з метою сприяння здійсненню розслідування і кримінального переслідування за злочини, що підпадають під юрисдикцію Суду [9].

Перелічені види процесуальної допомоги надають з метою сприяння проведенню розслідування і кримінального переслідування за міжнародні злочини, що підпадають під юрисдикцію Суду. Тож коли будь-який із таких видів допомоги заборонено у державі, яка зобов'язана її надати з ціллю повноцінного проведення розслідування, Суд на основі консультацій із такою державою може змінити формулювання свого прохання.

До прохання про сприяння у проведенні кримінального переслідування застосовують вимоги, передбачені ст. 96 Статуту. Його надають у письмовій формі, де міститься мета звернення, а також правова основа. Зміст прохання містить всю інформацію, необхідну для його реального виконання. У разі, якщо прохання не відповідає вимогам національного законодавства, МКС на підставі відповідного повідомлення держави зобов'язаний відкоригувати запити відповідно до таких вимог [5].

Держава не має права відмовляти у виконанні прохання на підставі невідповідності форми передбаченим внутрішнім законодавством вимогам. Єдиною підставою відмови повністю або частково від виконання поданого МКС звернення про допомогу Статут називає захист національної безпеки такої держави.

У рамках співробітництва МКС може просити державу про тимчасову передачу особи, що перебуває під вартою, для впізнання чи надання свідчень. У цьому випадку така передача можлива виключно за наявності згоди з боку як самої особи, так і держави.

Виконання прохань про співробітництво не позбавляє державу права відтермінувати таке виконання за певних підстав. Такими підставами є здійснення власного розслідування та опротестування юрисдикції МКС [5].

За умовою, що держава, яка отримала прохання МКС про співробітництво в межах Статуту, проводить власне розслідування по справі, відмінній від тієї, про яку йдеться у проханні, на вимогу такої держави виконання прохання можуть відтермінувати на певний строк. У будь-якому випадку такий строк не може перевищувати термінів проведення розслідування, передбачених національним законодавством відповідної держави.

У випадку, коли МКС розглядає протест щодо своєї юрисдикції стосовно певної справи, держава зобов'язана також відтермінувати виконання прохання до винесення судом рішення за протестом.

Широкі права МКС при зверненні до держав із проханням про співробітництво не позбавляють держав-учасниць права звернення до цього міжнародного органу з аналогічним проханням.

У такому випадку співробітництво є правом Суду і передбачає надання допомоги у розслідуванні справ щодо злочинів, що підпадають під юрисдикцію МКС та передбачені Статутом, а також при розслідуванні інших злочинів, передбачених кримінальними законами такої держави.

Серед видів такої допомоги варто зазначити, передусім, передачу заяв, документів, інших доказів, що отримані МКС під час судового розгляду та проведення допитів з особами, що затримані за розпорядженням Суду [8, с. 7].

Наведена характеристика співпраці держав та МКС стосується лише спільної діяльності цих суб'єктів міжнародного права під час проведення судом розслідування. Тобто таке співробітництво тісно пов'язане зі здійсненням міжнародного кримінального процесу.

Статут не містить положень, які б забороняли прийняти засудженого також тією державою, яка передала його Суду. Окрім того, засуджений може висловлювати власні побажання при призначенні держави відбуття покарання. Погодимось, що у випадку екстрадиції все це було б не можливим.

*Співробітництво МКС у пенітенціарній сфері.* Внутрішні пенітенціарні стандарти МКС можна вважати «еталоном». Саме такі стандарти необхідно впроваджувати на універсальному, регіональному та національному рівнях. Кількість місць у пенітенціарному центрі обмежена, отож без пенітенціарного співробітництва з державами МКС не може функціонувати. Самі держави заарештовують осіб і передають їх до Суду для розгляду справи. Зазвичай, саме у державних пенітенціарних установах відбувають покарання у вигляді позбавлення волі [10, с. 184].

У Статуті питання виконання вироків державами врегульоване у такий спосіб. Відповідно до ст. 103 РС, «покарання у вигляді позбавлення волі відбувається у державі, призначеній Судом з переліку держав, що повідомили про свою готовність прийняти засуджених осіб» [9]. Коли держава робить заяву про готовність приймати осіб, щодо яких винесено вирок, вона може вказати умови такого прийняття, проте їх узгоджують з МКС. Держава, яку призначено для відбування покарання у вигляді позбавлення волі у конкретній справі, негайно інформує Суд про те, чи згодна вона з цим призначенням чи ні.

Під час здійснення функцій МКС та реалізації його повноважень, а саме – на стадії виконання вироку про позбавлення волі, між МКС та державою, яка надала згоду прийняти засуджену особу, виникають міжнародно-правові відносини з метою вирішення пенітенціарних завдань, які, своєю чергою, і є міжнародним співробітництвом у пенітенціарній сфері. РС передбачає, що держави-учасниці не зобов'язані приймати засуджених МКС осіб для відбування покарань. Вони можуть погоджуватися або ні. Однак держави повинні враховувати, що позитивним наслідком такої згоди є нормальне функціонування МКС. У Резолюції «Посилення виконання вироків», прийнятій Конференцією з огляду Статуту МКС, яка проходила з 31 травня до 11 червня 2010 р. у Кампалі, зазначено про «необхідність якнайширшої участі держав у виконанні вироків». Конференція з огляду наполегливо закликає держави-учасниці, які повідомили про свою готовність прийняти засуджених осіб, «активно сприяти

міжнародному співробітництву на всіх рівнях, зокрема на регіональному та субрегіональному рівнях» [4, с. 97].

Особа, якій винесено вирок, може у будь-який час звернутися до Суду з клопотанням про переведення її до в'язниці іншої держави. Відповідно до ч. 4 ст. 103 Статуту якщо жодна з держав не призначена, покарання у вигляді позбавлення волі відбувається у тюремному закладі, що надає держава місцеперебування Суду (це Нідерланди), за умовами, передбаченими в Угоді про штаб-квартиру [9]. Всі витрати у такому випадку несе Суд. Слід звернути увагу також і на те, що особа, якій винесено вирок і яка знаходиться під вартою у державі його виконання, не підлягає кримінальному переслідуванню чи покаранню або видачі третій державі за будь-які діяння, якщо тільки такі заходи не затверджені Судом на прохання держави виконання вироку. Такі держави також не можуть звільнити особу до закінчення терміну покарання, на це має право тільки МКС і тільки після закінчення двох третин покарання або 25 років довічного ув'язнення, після перегляду вироку [9].

Уряд Австрії першим підписав договір з МКС 27 жовтня 2005 р. Угода деталізує положення Статуту щодо співробітництва у сфері виконання кримінальних покарань. Великобританія стала другою країною, яка підписала таку ж угоду з Судом 8 листопада 2007 р. МКС підписав аналогічні угоди 1 червня 2010 р. з урядами Бельгії, Данії та Фінляндії, 17 травня 2011 р. – з Колумбією, 20 січня 2011 р. – з Сербією, 13 січня 2012 р. – з Малі. Угода між урядом Бельгії та МКС про тимчасове звільнення затриманих на території Бельгії, відповідно до рішень палат Суду, набула чинності 10 квітня 2014 р. Бельгія стала першою країною, яка може приймати затриманих Судом осіб, для тимчасового тримання під вартою на умовах, встановлених таким компетентним органом Суду, як Палата. Ця угода також регулює процедуру тимчасового звільнення затриманої МКС особи, зокрема, консультації з Секретаріатом та бельгійською владою. Останнім таку індивідуальну заяву розглядає Суд. Такий різновид співробітництва є новим напрямом пенітенціарного співробітництва МКС з державами-членами Римського статуту [10, с. 184].

Суд співпрацює з Міжнародним комітетом Червоного Хреста (МКЧХ). Зазначимо, що 13 квітня 2006 р. підписано угоду між МКС та МКЧХ про відвідування осіб, позбавлених волі, відповідно до юрисдикції МКС [1, с. 24]. Коли Суд призначає державу, в якій засуджена до позбавлення волі особа відбуватиме кримінальне покарання, він бере до уваги те, як у ній застосовують «широко визнані міжнародні договірні стандарти поводження з в'язнями» [9].

Суд також враховує застосування у такій державі визнаних міжнародних стандартів поводження із засудженими. Такі мінімальні стандартні правила поводження із засудженими прийняті на першому Конгресі ООН з попередження злочинності і поводження зі злочинцями, що відбувся 1955 р. у Женеві [6].

Зазначимо, що в результаті міжнародного співробітництва в пенітенціарній сфері розробляють та приймають на міжнародному рівні положення, які у сучасній пенітенціарній теорії прийнято називати «міжнародними стандартами

поводження із засудженими». У них зосереджено світовий досвід кримінально-виконавчої практики, а також демократичні основи розвитку системи виконання кримінальних покарань.

Відповідно до ч. 2 ст. 106 Статуту, умови позбавлення волі регулюють законодавством держави виконання вироку, вони повинні відповідати широко визнанім міжнародним договірним стандартам поведження з в'язнями. Ці умови в будь-якому випадку не повинні бути більш або менш сприятливими, аніж ті, в яких тримають ув'язнених, засуджених у державі виконання вироку за вчинення аналогічних злочинів. Листування між особою, якій винесено вирок, та судом повинно бути безперешкодним та конфіденційним [6].

**Висновки.** Проведене у статті дослідження дає підставу зробити такі висновки:

До форм співробітництва, окрім передачі та арешту, належить допомога у виконанні доручень державами через проведення передбачених їхнім кримінально-процесуальним законодавством окремих слідчих дій.

Ці слідчі дії можуть полягати у проведенні допитів, обшуків, встановленні місцезнаходження осіб та предметів злочинів. Співробітництвом також передбачені захист потерпілих та свідків, збереження доказів, проведення збору доказів, включаючи свідчення під присягою, висновки експертів тощо. Основними формами співробітництва, що передбачені Римським статутом 1998 року, є: 1) передача та арешт підозрюваної особи; 2) допомога у виконанні доручень державами шляхом проведення передбачених їхнім кримінально-процесуальним законодавством окремих слідчих дій (проведення допитів, обшуків, встановлення місцезнаходження осіб та предметів злочину). Формою співробітництва вважають також захист потерпілих і свідків, збір та збереження доказів, включаючи покази під присягою, висновки експертів тощо; 3) допомога у сфері виконання покарань; 4) інші види співробітництва.

Згідно зі ст. 89, РС Суд має право звернутись із проханням про передачу особи, щодо якої Прокурор проводить розслідування. Таке прохання можна висунути до будь-якої держави, на чій території перебуває чи потенційно може перебувати ця особа. Якщо таке прохання звернене до держави-учасниці РС, вона зобов'язана виконати його згідно зі Статутом та процедурою, що передбачена її національним законодавством. Порядок передачі з державами, які не є учасницями РС, регулюють, окремими договорами.

Під час здійснення функцій МКС та реалізації його повноважень, а саме – на стадії виконання вироку про позбавлення волі, між МКС та державою, яка надала згоду прийняти засуджену особу, виникають міжнародно-правові відносини з метою вирішення пенітенціарних завдань, які, своєю чергою, і є міжнародним співробітництвом у пенітенціарній сфері.

## СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Гутник В. В. Безоплатне призначення захисника: досвід Міжнародного кримінального суду [Електронний ресурс] / В. В. Гутник // Адвокат. – 2010. – № 10. – С. 23–25. – Режим доступу : [http://nbuv.gov.ua/UJRN/adv\\_2010\\_10\\_3](http://nbuv.gov.ua/UJRN/adv_2010_10_3).



2. Гутник В. В. Процесуальні права учасників міжнародних збройних конфліктів у міжнародних кримінальних судах : монографія / В. В. Гутник. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2016. – 302 с.
3. Європейська конвенція про видачу правопорушників від 1957 13.12.1957 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995\\_033](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_033).
4. Конференція по обзору Римського Статута Международного уголовного суда (Кампала 31 мая – 11 июня 2010 года). Официальные отчеты. – Нидерланды : Издание Международного уголовного суда, 2010. – 156 с.
5. Меренков Т. Ю. Міжнародний кримінальний суд: структура та компетенція [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://works.doklad.ru/view/95DKUqdXcEk/11.html>.
6. Мінімальні стандартні правила поводження з в'язнями від 30.08.1955 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995\\_212](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_212).
7. Официальный сайт МУС. Регламент Суда от 26.05.2004 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : [http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/B920AD62-DF49-4010-8907-E0D8CC61EBA4/277532/ICCB010104\\_Russian.pdf](http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/B920AD62-DF49-4010-8907-E0D8CC61EBA4/277532/ICCB010104_Russian.pdf).
8. Пилипенко В. П. Міжнародний кримінальний суд за Римським статутом 1998 року: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.11 «Міжнародне право» / Володимир Пилипович Пилипенко – Харків, 2005. – 16 с.
9. Римский статут Международного уголовного суда от 17.07.1998 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995\\_588#o153](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#o153).
10. Сенаторова О. В. Міжнародне співробітництво в пенітенціарній сфері діяльності Міжнародного кримінального суду [Електронний ресурс] / О. В. Сенаторова, Ю. О. Толстенко // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право. – 2014. – Вип. 27(3). – С. 182–185. – Режим доступу : [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr\\_2014\\_27%283%29\\_\\_47](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2014_27%283%29__47).

Стаття надійшла до редколегії 10.12.2018

Прийнята до друку 20.12.2018

## FORMS OF COOPERATION BETWEEN INTERNATIONAL CRIMINAL COURT AND STATES

**Sofia Prysiashniuk**

*Ivan Franko National University of Lviv,  
1, Universytetska Str., Lviv, Ukraine, 79000,  
e-mail: prysiashniuk\_sofia@meta.ua*

The purpose of the article is to determine possible forms of cooperation of the International Criminal Court with the states and to develop the concept of the right to protection in international criminal courts, to deepen scientific knowledge of the legal nature, normative content and peculiarities of its guarantee in the practice of international criminal courts

Among the general methods of research there were used formal-logical and system-structural methods. The formal-logical method was used to determine the «principle of equality of parties», and for their further application. System-structural method was used for the consideration of law as a complex right with the allocation of its individual elements, and the establishment of interrelationships between them.

The forms of possible cooperation are defined; tools, methods of their implementation are analyzed; the theoretical and practical features of extradition and arrest between the International Criminal Court and the states are revealed; the procedure for assisting in conducting the investigation was clarified; Cooperation in the penitentiary sphere was determined

Consequently, in the exercise of the functions of the International Criminal Court and the exercise of its powers, namely, at the stage of execution of the sentence on imprisonment, there is an international legal relationship between the International Criminal Court and the State which has given consent to the

conviction, in order to resolve the penitentiary tasks which, in turn, is an international cooperation in the penitentiary sphere.

**Key words:** International Criminal Court; Rome Statute; member states; extradition; penitentiary measures.